

CESTU KE SPRÁVEDLNOSTI NĚKDY
DLÁŽDÍ LEŽ...

MICHAEL
CONNELLY

ULIČKA
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

„JEDEN Z NEJLEPŠÍCH
SVĚTOVÝCH DETEKTIVNÍCH SPISOVATELŮ“
DAILY MAIL

ULIČKA
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Michael Connelly

ULIČKA
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2023
Translation © Jiří Kobělka 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2024
Z anglického originálu *Resurrection Walk* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0904-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

Tato kniha je věnována památce Sama Wellse.

Rodina se sešla na parkovišti pro návštěvníky. Matka Jorgeho Ochoy, bratr a já. Paní Ochoová ve světle žlutých šatech s bílými manžetami a límcem vypadala, jako by šla do kostela, mezi prsty měla vpletený růženec. Zato Oscar Ochoa byl v plné výstroji hispánského gangu: pytlovitě džíny spuštěné nízko na bocích a s nohavicemi vyhrnutými nad černé martensky, tlustý řetěz na opasku, bílé triko a černé sluneční brýle. Krk měl celý potetovaný, včetně výrazného dvojitého „O“, které bylo znakem gangu Vineland Boyz.

No a já jsem měl na sobě italský oblek s vestičkou, abych před kamerami působil správným dojmem služebníka práva.

Slunce na obloze klesalo a skrze šestimetrovou linii vnějšího vězeňského plotu prosakovalo téměř v nulovém úhlu, takže kolem nás vznikl zvláštní šerosvit jako na Caravaggiově obraze. Zvedl jsem hlavu ke strážní věži a zdálo se mi, že za kouřovým sklem vidím siluety mužů s dlouhými puškami.

Byl to vzácný okamžik. Státní věznice Corcoran nepatřila k místům, odkud by lidé odcházeli po svých. Objekt byl určený pro odsouzence, kteří dostali doživotní trest bez možnosti podmíněčného propuštění. Zdejší pobyt měl jasně definovaný začátek, ale nejistý konec. Charlie Manson tady umřel na sešlost věkem, ovšem mnoho vězňů se vůbec stáří nedožilo. Vraždy byly ve zdejších celách na denním pořádku. Jorge Ochoa žil jen dvoje ocelové dveře od cely, v níž před pár lety jednomu vězni uřízli hlavu a tělo rozčtvrtili. A Jorgeho současný spolubydlící, který se otevřeně hlásil k satanismu, tehdy navlékl uřezané prsty a uši na nit a vyrobil si z nich náhrdelník. Tohle byla státní věznice Corcoran.

Jorgemu Ochoovi se tady nicméně podařilo nějakým způsobem přežít a odkroutit si čtrnáct let z trestu za vraždu, kterou nespáchal. A dnes nadešel jeho velký den. Doživotní trest mu zrušili, když soud shledal, že Jorge je opravdu neviný. A on tak teď vstával z hrobu a vracel se do světa živých. My jsme sem přijeli z Los Angeles v mém lincolnu a se dvěma přenosovými vozy v závěsu, abychom ho u brány mohli uvítat.

Přesně v pět hodin odpoledne se vězeňským objektem rozlehla série zatroubení, která upoutala naši pozornost. Kameramani dvou losangeleských zpravodajských televízí si zvedli kamery na ramena, reportéři si nachystali mikrofony a upravili vlasy.

Dole pod strážní věží se otevřely dveře a vyšel z nich uniformovaný dozorce. Za ním se objevil Jorge Ochoa.

„*Dios mío!*“ vykřikla paní Ochoová, když uviděla svého syna. „*Dios mío.*“

Nevěřila, že se této chvíli někdy dočká. Nikdo tomu nevěřil. Dokud jsem se případu nechopil já.

Dozorce odemkl branku v plotu a nechal Jorgeho vyjít ven. Všiml jsem si, že oblečení, které jsem mu na propuštění koupil, mu dokonale padne. Černé sportovní sako, béžové kalhoty a bílé tenisky. Nechtěl jsem, aby před kamerami vypadal jako jeho mladší bratr. Připravoval jsem totiž žalobu za nezákonné odsouzení, a tak nebylo od věci zapůsobit na potenciální porotce v okrese Los Angeles správným dojmem.

Jorge zamířil rovnou k nám a na poslední chvíli se dal do běhu. Dorazil k matce, sklonil se k ní, pevně ji uchopil, zvedl ji ze země a pak ji jemně spustil dolů. Objímali se dobré tři minuty, během nichž kamery ze všech úhlů zabíraly potoky slz. A pak se Jorge objal i se svým gangsterským bratrem a oba se přitom chlapácky plácali po zádech.

Nakonec přišla řada na mě. Natáhl jsem ruku, ale Jorge mě sevřel v pevném objetí.

„Pane Hallere, nevím, co říct,“ začal. „Ale děkuju.“

„Já jsem Mickey,“ podotkl jsem.

„Zachránil jste mě, Mickey.“

„Vítejte zpátky v životě.“

Přes rameno jsem si všiml, že kamery naše objetí natáčejí. Ale v tu chvíli mi to najednou bylo jedno. Cítil jsem,

že prázdnota, kterou jsem v sobě dlouho nosil, se pomalu začíná zaplňovat. Tohoto muže jsem vzkřísil z mrtvých. A spolu s tím se dostavilo naplnění, které jsem ve své advokátní praxi ani v osobním životě nikdy nepoznal.

ČÁST I

BŘEZEN –
KUPKA SENA

1

Bosch měl dopis opřený o volant. Všiml si, že písmo je čitelné a okraje zarovnané. Text byl psaný angličtinou, ale ne dokonalou. Obsahoval pravopisné chyby a některá slova byla použita nesprávně. *Já to neudělala a chci si vás najmout, aby jste mně očistil.*

Boschovu pozornost však upoutal poslední řádek ve stejném odstavci: *Avokát říkal, že musím přiznat vinnu, jinak dostanu do životí za zabití strážce zákona.*

Bosch otočil stránku, aby zjistil, jestli je něco napsáno vzhledu. V horním rohu tam našel razítko s číslem, což znamenalo, že si někdo na zpravodajském oddělení v Chinu dopis přinejmenším letmo prohlédl, než ho schválil k odeslání.

Bosch si opatrně odkašlal. Po poslední léčbě měl rozbořené hrdlo a nechtěl si to zhoršovat. Dopis si přečetl ještě jednou. *Neměla jsem ho ráda, ale byl ocem mého dítěte. Nezabíla bych ho. Je to lež.*

Zaváhal a náhle si nebyl jistý, jestli má dopis položit na hromádku „k uvážení“, nebo na hromádku „odmítnutí“. Než se stačil rozhodnout, na straně spolujezdce se otevřely dveře. Haller sebral ze sedadla stoh nepřečtených dopisů, hodil je na palubní desku a posadil se vedle Bosche.

„Tobě nepřišla moje zpráva?“ zeptal se.

„Promiň, neslyšel jsem ji,“ odpověděl Bosch.

Odložil dopis pod čelní sklo a lincoln okamžitě nastartoval.

„Kam to bude?“ zeptal se.

„Na soud u letiště,“ řekl Haller. „A mám zpoždění. Doufal jsem, že mě naložíš přímo před vchodem.“

„Tak promiň.“

„To pak vysvětluj soudci, jestli přijdu pozdě na slyšení.“

Bosch zařadil rychlost a odlepil se od obrubníku. Dojel na Broadway a odbočil severně na dálnici 101. Kruhový objezd lemovaly stany a chatrče poskládané z kartonů. Nedávné volby starosty se hodně točily kolem otázky, který kandidát lépe zvládne bující problém bezdomovectví ve městě. Bosch prozatím žádné změny nezaznamenal.

Ze sto jedničky sjel vzápětí na jih na dálnici 110, která ho měla vyplivnout na Century Freeway vedoucí přímo na letiště.

„Něco zajímavého?“ zeptal se Haller.

Bosch mu podal dopis od Lucindy Sanzové. Haller ho začal číst, ale pak se podíval na jméno vězeňkyně.

„Žena,“ poznamenal. „Podívejme. Copak provedla?“

„Zabila exmanžela,“ odpověděl Bosch. „Podle všeho to byl policajt. Přistoupila na nepopření viny za zabití, protože jí nad hlavou mávali doživotím.“

„Exla exmanžela...“

Haller četl dál a pak přihodil dopis na hromádku, která ležela na palubní desce.

„Nic lepšího tam nebylo?“ zeptal se.

„Zatím nic,“ odpověděl Bosch. „Ale pár mi jich ještě zbývá přečíst.“

„Tvrdí, že to neudělala, ale neříká, kdo teda. Co s tím naděláme?“

„Prostě to neví. Proto žádá o pomoc tebe.“

Bosch se odmlčel. Haller se podíval na telefon a pak zavolal své manažerce případů Lorně, aby s ní prošel svůj program. Když domluvil, Bosch se ho zeptal, jak dlouho se na příští zastávce zdrží.

„To bude záležet na mém klientovi a jeho polehčujícím svědkovi,“ odpověděl Haller. „Nechce se řídit mojí radou a hodlá říct soudci, že vlastně zas tak vinen není. Já bych byl radši, kdyby se za něj přimluvil jeho syn, jenže vůbec nevím, jestli přijde, bude mluvit a jak to celé vůbec proběhne.“

„Co je to za případ?“ dotázal se Bosch.

„Podvod. Hrozí mu osm až dvanáct let. Chceš se přijít podívat?“

„To ne, ale napadlo mě, že když už tam budeme, mohl bych se zastavit za Ballardovou – jestli bude doma. Od sou-

du to k ní není daleko. Až skončíš, napíšeš mi zprávu a já rychle přijedu.“

„Jestli tu zprávu uslyšíš.“

„No tak mi zavolaš. To uslyším určitě.“

Po deseti minutách zastavil Bosch před soudní budovou na La Cienega Boulevard.

„Tak zatím, starej vlku,“ zahlaholil Haller při vystupování. „Hlídej si telefon.“

Zabouchl dveře a Bosch si na telefonu zvýšil hlasitost. Na ztrátě sluchu se u něho podepsala léčba rakoviny ve fakultní nemocnici Kalifornské univerzity, ale s tím se nevlastnímu bratrovi nesvěřil. S běžnými hlasy a hovory zatím neměl problém, ale některé elektronické zvuky přesahovaly jeho frekvenční rozsah. Zkoušel experimentovat s různými vyzváněcími a oznamovacími tóny, ale pořád hledal optimální nastavení. A do té doby se spíš než na zvuk spoléhal na doprovodné vibrace. Jenže před chvílí si ve městě strčil telefon do přihrádky na nápoje, a tak nezaznamenal zvuk ani vibrace, když mu Haller napsal, ať ho vyzvedne před soudní budovou přímo v centru.

Vyrazil od obrubníku a vytočil číslo na Renée Ballardovou. Zvedla mu to rychle.

„Harry?“

„Čau.“

„Všechno v pořádku?“

„Jasně. Jsi teď u Ahmansonů?“

„Jo. Co se děje?“

„Já jsem zrovna poblíž. Mohl bych se na minutku zastavit?“

„Budu tady.“

„Už tam jedu.“

2

Centrum Ahmansonových stálo na Manchester Avenue asi deset minut jízdy od místa, kde Bosch bydlel. Bylo to hlavní náborové a výcvikové středisko losangeleské policie. Zároveň v něm však sídlil archiv odložených případů – šest tisíc nevyřešených vražd sahajících až do roku 1960. Oddělení otevřených nevyřešených případů sídlilo v místnosti pro osm osob, na konci všech regálů obsahujících staré vyšetřovací spisy. Bosch tam kdysi byl a archiv pokládá za posvátnou půdu. Nad každou řadou spisů, nad každým šanonem se vznášela temná aura nevykonané spravedlnosti.

Na recepci obdržel visačku návštěvníka, kterou si připnul na kapsu, a mohl vyrazit za Ballardovou. Doprovod odmítl se slovy, že cestu zná. Jakmile prošel dveřmi do archivu, zamířil kolem řady regálů dozadu a přitom si všiml letopočtů na kartách přilepených na čela regálů.

Ballardová byla usazená za svým stolem na konci místnosti, v otevřené části za regály. Kromě její kukaně byla obsazená jen jedna další. Seděla v ní Colleen Hatterasová, expertka na investigativní genetickou genealogii a skrytá okultistka. Když Bosche spatřila, zdálo se, že má z jeho návštěvy radost. Tento pocit však nebyl vzájemný. Bosch loni krátkou dobu pracoval v týmu dobrovolníků, který na oddělení vznikl, a s Hatterasovou se několikrát chytl kvůli jejím údajným téměř nadpřirozeným schopnostem.

„Harry Bosch!“ vykřikla Hatterasová. „No to je ale překvapení.“

„Colleen,“ reagoval Bosch. „Myslel jsem, že tebe nemůže překvapit nic.“

Hatterasová jeho jízlivost pochopila, ale úsměv jí z tváře nezmizel.

„Pořád starý dobrý Harry,“ prohodila.

Ballardová se obrátila na otočné židli a vložila se do hovoru dřív, než se ti dva opět začnou svářit.

„Harry,“ začala, „co tě k nám přivádí?“

Bosch k ní přistoupil a zlehka se natočil, aby se mohl opřít o dělicí příčku kukaně. Díky tomu teď stál k Hatterasové zády. Ztišil hlas, aby mohl s Ballardovou mluvit co nejdůvěrněji.

„Zrovna jsem vysadil Hallera před soudem u letiště,“ řekl. „Tak mě napadlo, že se tady zastavím, abych zjistil, jak vám to jde.“

„Jde nám to dobře,“ odpověděla Ballardová. „Letos jsme zatím uzavřeli devět případů. Mnohdy to bylo díky genetické genealogii a Colleenině dobré práci.“

„Bezva. Dostali jste někoho do vězení, nebo se všechno vyřídilo jinak?“

U vyšetřování odložených případů se často stávalo, že stopa DNA vedla k podezřelému, který byl dávno mrtvý nebo už si odpýkával doživotní trest za jiné trestné činy. Daný případ se tím samozřejmě vyřešil i tak, ale do spisu se v takovém případě uvedlo „vyřízeno jinak“, protože vyšetřování nevyústilo v žádné konkrétní trestní stíhání.

„Ne, pár lidí jsme do vězení dostali,“ odvětila Ballardová. „Asi tak v polovině případů. Ale hlavně to děláme pro rodiny pozůstalých. Abychom jim mohli dát vědět, že jsme případ vyřešili – bez ohledu na to, jestli podezřelý ještě žije.“

„Jasně,“ přisvědčil Bosch. „Jo.“

Když však na odložených případech pracoval on, vzdycyky ho štvalo, pokud musel rodině oběti sdělovat, že se případ sice vyřešit podařilo, ale podezřelý mezitím zemřel. Podle něj se to rovnalo přiznání, že vrah policii unikl. Nebylo v tom ani zrnko spravedlnosti.

„A to je všechno?“ zeptala se Ballardová. „Přišel jsi nás jen pozdravit a hašteřit se s Colleen?“

„Kdepak...“ zamumlal Bosch. „Chtěl jsem tě o něco požádat.“

„Tak žádej.“

„Mám pár jmen. Lidí, co sedí ve vězení. Chtěl jsem zjistit čísla jejich případů a možná si i vytáhnout spisy.“

„Ale jestli jsou zavření, tak to nejsou odložené případy.“

„Jasně. Já vím.“

„Takže co? Ty chceš, abych... Harry, to si děláš legraci?“

„Ehm, ne, jak to myslíš?“

Ballardová se otočila a posadila se rovně, aby se mohla přes příčku letmo podívat na Hatterasovou. Ta upírala pohled na monitor, což znamenalo, že se nejspíš snaží jejich rozhovor odposlechnout.

Ballardová vstala a zamířila k hlavní uličce před archivy.

„Pojďme na kafe,“ řekla.

Na Boschovu odpověď nečekala. Prostě šla a on ji následoval. Když se pak Bosch ohlédl na Hatterasovou, přistihl ji, že se za nimi dívá.

Sotva dorazili do kuchyňky, Ballardová se otočila a zpríma se na něj podívala.

„Děláš si ze mě legraci, Harry?“

„Jak to myslíš?“

„Vždyť pracuješ pro advokáta. Ty fakt chceš, abych sháněla spisy trestnímu advokátovi?“

Bosch se zarazil. Až do této chvíle se na to takhle nedíval.

„Ne, nemyslel jsem, že...“

„Souhlas, nemyslel jsi. Žádná jména ti sjíždět nemůžu, když pracuješ pro advokáta z lincolnu. Vykopli by mě dřív, než by se na to vůbec sešla komise. A nedělám si iluze, že ve velkém baráku nesedí nikdo, kdo na mě nemá pifku. Takových tam bude habaděj.“

„Já vím. Promiň, nedomyslel jsem to. Zapomeň, že jsem vůbec přišel. Nebudu tě rušit.“

Bosch zamířil ke dveřím, ale Ballardová ho zarazila.

„Ne, když už jsi přijel a jsme tady, tak si to kafe dáme.“

„Ehm, no tak dobře. Určitě?“

„Posaď se a já to přinesu.“

V kuchyňce stál jeden stůl přiražený ke zdi, takže židle byly jen na třech volných stranách. Bosch se posadil a díval se, jak Ballardová nalévá kávu do jednorázových kelímků a nese je ke stolu. Stejně jako ona měl Bosch rád kávu černou a Ballardová to věděla.

„Tak co?“ začala, když se rovněž posadila. „Jak se jinak máš, Harry?“

„Dobře,“ odpověděl Bosch. „Nestěžuju si.“

„Asi před týdnem jsem byla na hollywoodské divizi a potkala jsem tvoji dceru.“

„Jo, Maddie mi říkala, že jste tam měli někoho v zadržovací cele.“

„Případ z devětaosmdesátého. Znásilnění a vražda. Měli jsme shodu DNA, ale nedokázali jsme podezřelého najít. Nechali jsme na něj vydat zatykač a nakonec ho sebrali za dopravní přestupek. Vůbec netušil, že po něm pátráme. Každopádně jsem se od Maddie dozvěděla, že ses ve fakultce Kalifornské univerzity přihlásil do nějakého testovacího programu.“

„Jo, klinická studie. U toho, co mám já, údajně dosahují prodloužení o sedmdesát procent.“

„Prodloužení?“

„Prodloužení délky života. A při troše štěstí máš šanci i na remisi.“

„Aha. Tak to je skvělé. A už to má u tebe výsledky?“

„Na to je ještě brzy. Navíc ti neřeknou, jestli ti dávají skutečný lék, nebo placebo. Takže kdo ví.“

„To je blbý.“

„Jo. Ale... mám nějaké vedlejší příznaky, takže si myslím, že jsem ve skupině s účinnou látkou.“

„Jaké příznaky?“

„Mám šíleně rozbolavělý krk, píská mi v uších a trpím ztrátou sluchu. Docela z toho šlím.“

„A dělají ti s tím něco?“

„Snaží se. Ale v testovacím programu to tak prostě chodí. Všechny vedlejší účinky monitorují a snaží se je řešit.“

„Jasně. Když jsem se od Maddie dozvěděla, trochu mě to překvapilo. Posledně jsi říkal, že dáš přírodě volný průchod.“

„Asi jsem si to rozmyslel.“

„Kvůli Maddie?“

„Jo, v podstatě jo. Každopádně...“

Bosch se předklonil a zvedl kelímek. Káva byla stále tak horká, že se nedala pít, zvláště při jeho podrážděném hrdle, ale on už se o svém zdravotním stavu nechtěl bavit. Ballardová

patřila k několika málo lidem, kterým o své nemoci řekl, takže měl pocit, že si zaslouží být průběžně informována, ale Bosch neměl ve zvyku svoji situaci a možné vyhlídky do budoucna příliš rozpitvávat.

„Tak mi pověz něco o Hallerovi,“ vybídla ho Ballardová. „Jak to jde?“

„Jak se to vezme,“ odpověděl Bosch. „Hodně času mi zaberou dopisy, které mu chodí.“

„Takže ho teď i voziš?“

„Pokždé ne, ale když čekám v autě, mám dost času probírat se žádostmi. Pořád ho někdo prosí o pomoc.“

Když Bosch loni pracoval s Ballardovou na oddělení otevřených nevyřešených případů, v jednom případě odhalili sériového vraha, který ve městě několik let nerušeně působil. Během vyšetřování také zjistili, že za jednu jeho vraždu sedí ve vězení nevinný muž jménem Jorge Ochoa. Když však okresní státní zastupitelství z politických důvodů zamezilo Ochoově okamžitému propuštění, dala Ballardová Hallerovi tajný tip. Haller se pustil do práce, zajistil Ochoově kauze obrovskou publicitu a dosáhl toho, že soud vydal příkaz k Ochoově propuštění a prohlásil ho za nevinného. Jedním z výsledků medializace případu však byla také záplava dopisů a telefonátů na účet volaného, jejichž autory byli vězni odpykávající si tresty ve věznicích po celé Kalifornii, Arizoně a Nevadě. Všichni se dušovali, že jsou nevinní, a prosili Hallera o pomoc. Haller tedy založil něco na způsob továrny na osvobození nevinných a pověřil Bosche, aby fungoval jako první síto. Chtěl mít v kanceláři někoho, kdo se dokáže na žádosti podívat okem zkušeného detektiva a posoudit, nakolik jsou opodstatněné.

„Ta dvě jména, která jsi chtěl vyhledat – myslíš, že jsou to nevinní lidé?“ zeptala se Ballardová.

„To zatím těžko říct,“ odvětil Bosch. „Mám jen jejich dopisy z vězení. Ale od chvíle, kdy jsem s touhle prací začal, jsem odmítl všechno kromě těchhle dvou žádostí. Něco mi říká, že bychom se na to měli trochu podívat.“

„Takže je začneš řešit jen na základě své předtuchy.“

„Myslím, že je to víc než předtucha. Ty dopisy vyznívají... jistým způsobem zoufale. Těžko se to vysvětluje. Nemyslím to tak, že se pisatel zoufale touží dostat z vězení,

ale spíš si zoufale přeje... aby mu někdo uvěřil, jestli mi rozumíš. Prostě se na ně potřebuju podívat. I když pak možná zjistím, že je to jen snůška keců.“

Ballardová vytáhla ze zadní kapsy telefon.

„Nadiktuj mi ta jména,“ vyzvala ho.

„Ne, nechci, abys v tom něco podnikala,“ reagoval Bosch. „Vůbec jsem tě o to neměl žádat.“

„Jenom mi je nadiktuj. Teď v té věci rozhodně nebudu nic podnikat, když mám v kukani Colleen. Prostě si jen pošlu e-mail s těmi jmény. A jestli něco zjistím, bude to připomínka, že se ti mám ozvat.“

„Colleen pořád strká do všeho nos?“

„Už tolik ne, ale nechci, aby o tomhle něco věděla.“

„Určitě ne? Třeba zachytí nějaký pocit nebo vibrace a poví mi, jestli jsou ti lidé vinní, nebo ne. Oběma nám to ušetří spoustu času.“

„Harry, nech už toho, jo?“

„Promiň. Nemohl jsem si pomoci.“

„V genetické genealogii dělá dobrou práci. Nic jiného mě nezajímá. Rozhodně to má pro mě větší cenu než fakt, že občas musím strpět ty její ‚vibrace‘.“

„Jasně.“

„Musím se vrátit k práci. Dáš mi ta jména?“

„Lucinda Sanzová. Sedí v Chinu. A Edward Dale Coldwell. Ten je v Corcoranu.“

„Caldwell?“

„Ne, *Cold* – Coldwell.“

Ballardová tukala palci do klávesnice. „Data narození?“

„Do dopisu je neuvodli. Ale mám jejich vězeňská čísla, jestli ti to pomůže.“

„Ani ne.“

Ballardová si zastrčila telefon zpátky do kapsy.

„Dobře. Jestli něco zjistím, zavolám ti.“

„Dík.“

„Ale nedělejme z toho pravidlo, dobře?“

„Dobře.“

Ballardová sebrala kelímek s kávou a zamířila ke dveřím. Bosch ji zarazil otázkou.

„Kdo má na tebe pifku?“

„Jak to myslíš?“

„Říkalas, že nahoře sedí lidi, kteří na tebe mají políčeno.“

„No jo, prostě obvyklý boj o koryta. Pár lidí doufá, že neuspěju. Ženská ve vedení, klacky pod nohy, klasika.“

„Vybodni se na ně.“

„Jasně, kašlu na ně. Tak zatím, Harry.“

„Zatím.“